

STUDIUL EPISTOLEI 1 TESALONICENI (3)

Texte biblice: 1 Tesaloniceni 3

Notițe dintr-un studiu asupra Epistolei 1 Tesaloniceni

„De aceea, nemairăbdând, am gândit că ar fi bine să fim lăsați singuri în Atena!”
(Capitolul 3,1)

În capitolul 3 avem trei segmente, care și împart capitolul foarte bine. În versetele 1-5 găsim cum Pavel l-a trimis pe Timotei la Tesalonic și de ce a făcut lucrul acesta. Versetele 6-10 ne arată bucuria apostolului Pavel în legătură cu vestea pe care Timotei a adus-o despre starea tesalonicenilor. Iar versetele 11-13 sunt o rugăciune directă, pe care apostolul Pavel o avea pentru tesaloniceni referitor la cele două mari teme, dragoste și sfințenie, iar acesta este din nou legat cu venirea Domnului nostru Isus cu toți sfinții Lui.

Pavel plecase prin Bereea la Atena, acolo s-au întâlnit din nou cu el conlucrătorii lui, Timotei și Sila. Pavel avea multă nevoie de ei, căci erau conlucrători importanți pentru el. Și cu toate acestea prefera să fie lăsat singur în Atena și l-a trimis pe Timotei la Tesalonic. Acest „lăsat singur” poartă într-adevăr gândul de singurătate. Dar „dragostea nu caută ale sale” (1 Corinteni 13,5). Pavel l-ar fi putut folosi pe Timotei pentru sine, dar cu toate acestea l-a trimis înapoi la Tesalonic – o expresie a dragostei sale pentru tesaloniceni.

Oare ce nu putea Pavel să mai rabde? Dacă folosim această expresie, ne gândim de cele mai multe ori la propriile împrejurări și greutăți și nevoi în care ne găsim și despre care credem că nu le mai putem răbda. Nu la aceasta se referă Pavel aici. Nu mai putea să rabde nesiguranța de a nu ști care este situația cu iubiții lui tesaloniceni. Deci el avea în fața ochilor binele altora și de aceea era pregătit să-și îngreuneze mai mult propria situație, omenește vorbind, și a preferat să fie lăsat singur.

Acest cuvânt „a răbda” poate fi tradus și cu „a suporta”; în Noul Testament îl întâlnim de patru ori (1 Corinteni 9,12; 13,7; 1 Tesaloniceni 3,1-5). Ambele locuri din epistola 1 Corinteni arată partea pozitivă, cât de mult poate firea nouă în cel credincios să suporte, iar ambele locuri din această epistolă arată că ea nu poate să suporte nesiguranța cu privire la starea fraților și surorilor lui.

„... și am trimis pe Timotei, fratele nostru și slujitor al lui Dumnezeu în Evanghelia lui Hristos, ca să vă întărească și să vă încurajeze în ceea ce privește credința voastră” (versetul 2).

Cu toate că Timotei era încă tânăr și încă nu era de foarte mult timp însoțitorul în călătorie al apostolului, era totuși evident calificat pentru o astfel de sarcină importantă. Găsim mai multe sarcini și slujbe pe care le-a preluat el: a fost în Corint și a rezolvat acolo ceva la însărcinarea lui Pavel (1 Corinteni 4,17; 16,10); mai târziu vedem cum a făcut o slujbă în Efes (1 Timotei 1,3); și la Filipi a vrut Pavel să-l trimită, pentru că nu avea pe nimeni de același gând, care să se îngrijească din inimă de cele despre ei (Filipeni 2,19.20). Iar aici este trimis la Tesalonic cu această sarcină importantă, de a-i întări și încuraja pe credincioșii de acolo.

„Frate și slujitor în Evanghelia lui Hristos” este o frumoasă caracterizare pentru un slujitor tânăr al Domnului. Este ceva ce întotdeauna dă curaj, să vezi acest exemplu al lui Pavel și Timotei, cum erau conlucrători împreună cu alții sub cârmuirea lui Dumnezeu. Este un har

deosebit când cei mai în vârstă lucrează împreună în lucrarea Domnului cu cei mai tineri. Când îl caracterizează ca frate, atunci aceasta arată că ei toți aveau viață din Dumnezeu, că erau frați între frați. Dar știau, de asemenea, că au primit de la Domnul o sarcină, că există o lucrare a Domnului și în ea erau toți conlucrători. Pavel și-a regăsit propriul gând în inima tânărului Timotei. Dar și tânărul Timotei purta în inima lui aceeași grijă pentru adunare, ca și mai vârstnicul apostol. Să dea Domnul ca și în timpul acesta, până la venirea Lui, acolo unde lucrarea Domnului mai poate fi făcută, cei vârstnicii și cei tinerii să poarte împreună, asociați, grija pentru adunare!

Dacă Timotei este caracterizat de noi ca frate mai tânăr, ne întrebăm ce vârstă să fi avut aici; oare cât timp mai poți fi caracterizat ca frate mai tânăr? În principiu să stabilim limpede că, de exemplu, un tată de 45 de ani, care are responsabilitate în profesia lui, nu mai este un frate mai tânăr. Dar este, firește, întotdeauna o chestiune de perspectivă și de relație. În relație cu bătrânul și experimentatul apostol Pavel, Timotei era fratele cel mai tânăr. Nu știm despre cei doi slujitori ai Domnului exact ce vârstă să fi avut la vremea aceea. Dar Timotei trebuie să fi fost pe vremea epistolei către tesaloniceni într-adevăr încă foarte tânăr, căci zece ani mai târziu Pavel i-a scris: „Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea!” (1 Timotei 4,12); el a spus în același timp cu aceasta: „Ferește-te ca nimănui să nu-i vină ideea să-ți reproșeze tinerețea ta!” Iar la sfârșitul vieții și al slujbei lui Pavel, el a fost cel mai de încredere pentru apostol. Nu este acesta o motivație pentru tineri de a avea relații cu cei mai în vârstă, pentru a învăța de la ei și apoi și pentru a le fi un reazem?

În capitolul 2,8 am văzut cum satan a vrut să împiedice ca Pavel să ajungă la tesaloniceni – dar dragostea găsește, cu toate acestea, o cale. Domnul leagă acum aceste mădulare ale trupului Său printr-o altă articulație, prin oferirea acestui Timotei. Și în zilele noastre, cu toate greutatețile și zonele cu probleme, dragostea poate găsi întotdeauna o cale. Dumnezeu nu va ajunge în impas cu toate posibilitățile Lui, chiar dacă problemele se înmulțesc. Chiar și în lipsa noastră de perspectivă există întotdeauna o ieșire (2 Corinteni 4,8).

„Evanghelia lui Hristos” ne arată conținutul acestei Evanghelii. Evanghelia lui Dumnezeu este obârșia, Evanghelia lui Hristos este conținutul, Evanghelia harului este modalitatea cum ajunge ea la noi, iar Evanghelia slavei este ținta Evangheliei.

Sarcina lui Timotei consta în a-i întări și încuraja pe tesaloniceni în ce privește credința lor. Termenul „credință” poate însemna lucruri diferite, poate fi vorba despre credința mântuitoare, mâna care apucă prin credință oferta de har a lui Dumnezeu. Poate să însemne și ceea ce credem noi, deci conținutul credinței în care trebuie să fim învățați mai departe, dacă mai suntem tineri în credință. Apoi, credința se poate referi și la încrederea credinței și despre aceasta este vorba aici. Când sunt prigoniri există primejdia ca cel care crede să se clatine în încrederea credinței. Tocmai aceasta este ceea ce vrea satan să obțină prin atacurile lui. Pentru aceasta își făcea Pavel griji în privința tesalonicenilor. Căci dacă încrederea credinței se clatină, este în joc calea credinței! De aceea avem nevoie în ea de întărire și încurajare, ca să nu ne abatem de la calea credinței. În Faptele Apostolilor 15,32 găsim aceste două acțiuni, în ordine inversă și Pavel însuși le-a cunoscut bine (Romani 1,11-12).

Întărirea este consolidare și aceasta ne întărește. Acesta este adevărul Cuvântului lui Dumnezeu. Deci întărirea are de-a face cu slujba unui învățător, care mijlocește adevăruri, mijlocește temelii, care ne consolidează încrederea credinței, ca să avem o poziție tare în învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu. Apoi, în încurajare nu este exprimată, simplu, o chestiune de sentimente, ci suntem încurajați și prin aceea că recunoaștem ce intenționează Dumnezeu cu lucrurile care ni se întâmplă în viață. Încurajarea nu înlătură neapărat nevoia de

moment, dar suportatul acestei nevoi este alinat prin ea. Deci încurajarea este mai mult slujbă de păstor; acest cuvânt poate fi tradus și cu „a înviora”, „a îndemna”. Și din epistolele apostolului Pavel știm de asemenea, că Timotei avea o sarcină de evanghelist (2 Timotei 4,5). El era deja o unealtă deosebită în mâna lui Dumnezeu, cu mari capacități și potențial spiritual, ceea ce aici este deja limpede, chiar la începutul carierei de slujire.

În slujba pentru Domnul sunt necesare două premise de bază: odată capacitatea și cealaltă este dorința smerită. Una singură dintre aceste premise nu ajunge. Au existat mulți frați capabili, care n-au avut dorință; pe de altă parte au existat mereu frați doritori, care nu posedau capacități. Aceasta trebuie spus oricui își pune întrebarea, dacă Domnul i-a dat vreo sarcină. Uneori ne punem această întrebare: ce sarcină avem, dacă putem să-I slujim Domnului, și altele asemenea. Firește, n-ar trebui să ne punem niciodată întrebarea dacă avem sarcina de a sluji Domnului, căci această sarcină o are fiecare dintre noi. Trebuie să facem, pur și simplu, ceea ce ne stă la îndemână și atunci Domnul ne va arăta și ne va ajuta mai departe. Și aceasta poate apoi să ducă până acolo, ca să stăm în fața deciziei de a face: ori una (profesia pământească) ori cealaltă (cu totul pentru Domnul).

„... ca nimeni să nu fie clătinat în necazurile acestea. (Pentru că voi înșivă știți că pentru aceasta suntem rânduiți; pentru că și când eram la voi vă spuneam dinainte că vom suferi necaz, după cum a și fost, și știți.)” (versetele 3-4)

În orice caz, la Timotei existau ambele, capacitate și dorință smerită. Și el a fost unul care a fost făcut capabil să-i întărească pe alții în credință. Câte discuții nu se duc uneori pentru a-i consolida pe credincioși în altă privință, dar există o singură consolidare: de a-l duce pe celălalt până acolo, încât să poată sta tare în credință pe propriile lui picioare și să nu fie clătinat încoace și încolo de orice vânt de învățătură, când vin necazuri și încercări.

Timotei nu trebuia să-i întărească și să-i încurajeze pe tesaloniceni numai în general și laolaltă, ci termenul „nimeni” arată că el trebuia să facă o slujbă pentru fiecare individual. „Să nu se clatine” este formulat puțin negativ. Petru o exprimă în perspectivă pozitivă și așează încercarea publică a credinței sub împovărare în plin plan. (1 Petru 1,7-8).

Se pare apoi că și fraza din paranteză lămurește puțin ce înseamnă întărirea și încurajarea. Și anume, ne învață că suntem rânduiți pentru necazuri, să nu ne mirăm de necazuri în viața noastră de credință. Și aceasta este chiar învățătură când ni se prezintă care este partea propriu-zisă a credincioșilor. Și evident că și Pavel le-a spus lucrul acesta tesalonicenilor deja în cele cel mult patru săptămâni ale primei lui vizite printre ei. Nici evangheliștii noștri nu prezintă viața de credință numai ca vreme însorită, căci prigoana și nevoia și grija și disprețul sunt veritabile părți integrante ale vieții creștine. Chiar Domnul Isus însuși Și-a prevenit ucenicii (Ioan 16,2-4); dar inima Lui devine de-a dreptul limpede în cuvintele Lui: „Nu vi le-am spus de la început, pentru că eram cu voi.” El nu le-a spus lucrul acesta imediat la începutul celor trei ani printre ei, pentru că încă mai era cu ei și a stat în fața ucenicilor Lui atâta timp. Dar acum va pleca și atunci ei vor fi expuși direct necazului și de aceea le-a spus acum. Ce Domn minunat!

Găsim în Scriptură cauze diferite pentru necaz și prigoană. Ce au răbdat, de exemplu, evreii credincioși, a fost pentru disciplinare (Evrei 12,7); sub aceste suferințe ale prigoanei s-a putut recunoaște intenția lui Dumnezeu, că El a vrut să-i disciplineze. Un alt aspect găsim în 1 Petru 4,12, unde se spune că focul prigoanei credincioșilor se petrece pentru încercarea credinței lor. Deci acestea sunt caractere diferite ale necazului, care se exteriorizează totuși în același fel. Poate simțim că știm să explicăm foarte frumos cum se poate stăruie în credință și să nu ne

clătinăm. Dar dacă ne gândim la experiența noastră, n-ar trebui să ne facem griji? Să ne gândim numai la vremea ultimului război. Nu mai sunt mulți printre noi care au trăit aceasta. Când a venit vremea interzicerii adunării, atunci marea parte a fraților au plecat. Cine dintre noi vrea să se dezlege de aceasta? Ce încurajare este vorba Domnului către Petru: „Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu ți se piardă credința (Luca 22,32) și apoi și cuvântul lui Petru: „Noi suntem păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință” (1 Petru 1,5)!

„De aceea și eu, nemairăbdând, am trimis ca să aflu despre credința voastră, ca nu cumva să vă fi ispitit ispititorul și osteneala noastră să fie în zadar” (versetul 5).

Acest verset nu este o curată reluare a versetului 1, ci aici se prezintă un alt motiv al îngrijorării profunde a inimii apostolului Pavel. În versetul 1 a fost grija că poate tesalonicenii n-ar fi rezistat în fața necazului; aici este grija din cauza primejdiei mari, că poate ispititorul i-ar fi ispitit. Ispititorul seamănă îndoială în inimă și aceasta este o cu totul altă primejdie decât prigoana și necazul, poate chiar mai primejdioasă. Să ținem tare de ceea ce poezii cântărilor noastre deja au experimentat plini de încredere și au exprimat în cuvinte:

Vrea nevoia să ne umilească
Și nici o ieșire să nu se găsească –
Destul, că Tu ești dragostea!
Vrea vrăjmașul a ne înșela,
Prin îndoială a ne tulbura –
Destul, că Tu ești dragostea!

Ispititorul este diavolul și el are scopuri. În ce constă ispitirea? A vrut pe tesaloniceni atunci și chiar pe credincioșii de astăzi să-i abată de la calea credinței. El vrea să-i sustragă din părtășia credincioșilor și să-i ademenească înapoi în lume. El spune în același timp: „Nu treceți de partea Celui disprețuit; vedeți doar că aceasta nu vă aduce decât necaz și prigoană și ocară! Treceți de parte presupușilor învingători! Atunci vă va merge mult mai bine”. Și de aceea apelează Pavel prin Timotei la sentimentele și simțămintele lor pentru Pavel și le spune: „Dacă abandonați mesajul pe care vi l-am adus eu, atunci nu mai am nici o roadă a muncii mele la voi, atunci munca mea la voi a fost zadarnică”. Epistolele ne arată că munca lui n-a fost zadarnică. Și în epistola către Filipeni face un apel asemănător către destinatari, pentru care avea asemenea simțăminte de simpatie (Filipeni 2,16; vezi și Galateni 4,11); asemănător scrie și Ioan (1 Ioan 2,28). Ne gândim vreodată, ca destinatari ai slujbei fraților noștri, că noi, prin comportamentul nostru putem contribui ca munca lor să nu fi fost zadarnică?

Strădania în lucrarea Domnului este într-adevăr muncă, osteneală și efort, nu este o plimbare. Și atunci chiar că este de înțeles că slujitorii au un mare interes pentru rezultatele acestei munci, ca ea să nu se fi făcut zadarnic.

1 Tesaloniceni 2,19-20 arată încrederea tare a apostolului că tesalonicenii au fost slava și bucuria lui. El avea convingerea fermă, că lucrarea făcută cu ei a adus roadă. Poate ne întrebăm de ce atunci în acest verset era îngrijorat că munca lui pentru ei ar fi fost zadarnică? Oscila el oare între încredere și îngrijorare? Așadar, îngrijorarea pe care o exprimă aici, în acest verset, i-a mișcat inima înainte ca Timotei să se fi întors de la tesaloniceni la el, de aceea l-a trimis; în timp ce, ceea ce a scris în capitolul 2,19-20, a scris pe baza a ceea ce știa prin ceea ce i-a relatat Timotei și ceea ce acum va fi descris detaliat începând cu versetul 6.

„Dar acum Timotei a venit de la voi la noi și ne-a adus vestea bună despre credința și dragostea voastră și că aveți întotdeauna o plăcută amintire despre noi, dorind mult să ne vedeți, după cum și noi dorim să vă vedem“ (versetul 6).

De la versetul 6 avem apoi relatarea lui Timotei, pe care el i-o face apostolului Pavel după întoarcerea lui de la Tesalonic. Și deja la început se exprimă un anumit contrast față de grija din versetul 5, ea s-a risipit prin vestea bună. Expresia „vestea bună“ este folosită de obicei în Noul Testament pentru vestirea Evangheliei. Iar această veste adusă de Timotei are pentru apostol o asemenea semnificație, ca și când Evanghelia a fost vestită altundeva.

Care a fost vestea bună pe care Timotei a adus-o cu el? A fost că prigonirile au încetat în Tesalonic? Lucrul acesta poate că l-am primi ca pe o veste bună. Nu, situația exterioară din Tesalonic nu s-a schimbat propriu-zis deloc, necazul nu ajunsese la sfârșit. Astăzi rugăciunile noastre pentru frații de credință strămtorați merg într-acolo, ca necazul lor să se sfârșească și sigur că lucrul acesta este absolut la locul lui. Dar pentru Pavel vestea bună consta în aceea, să audă despre solida lor încredere a credinței în Dumnezeu și despre dragostea lor reciprocă și pentru Pavel și chiar și pentru vrăjmașii lor.

Nu trebuie să subliniem prea mult, că în acest verset nu se amintește nădejdea, ca al treilea element al vieții de credință creștină. De aici nu se poate trage concluzia că nădejdea devenise mai puțină la tesaloniceni, căci situația aici n-a fost altfel decât în 1 Tesaloniceni 1,3.

Apoi mai devine limpede că nici ispitorului nu i-a reușit să-l despartă pe Pavel de tesaloniceni. Deci necazurile tesalonicenilor n-au putut să distrugă relațiile tesalonicenilor pe verticală cu Dumnezeu lor și pe orizontală între ei și cu apostolul Pavel și conlucrătorii lui. Nu este și astăzi la noi o strădanie a ispitorului, de a despărți relațiile fericite dintre slujitori și chiar între slujitori și astfel de oameni care sunt slujiți? Tesalonicenii i-au păstrat lui Pavel o amintire plăcută; aceasta nu înseamnă caracterul lor ca oameni cumsecade, omenește vorbind, ci ca mesageri ai lui Dumnezeu, care le-au adus Cuvântul lui Dumnezeu. Și au păstrat o amintire bună și faptului cum Pavel și conlucrătorii lui au slujit printre ei. Are efect în continuare în inimile noastre ceea ce slujitorii lui Dumnezeu ne-au adus la însărcinarea lui Dumnezeu? Aceasta duce la o legătură deosebită și la un dor reciproc, pe care atunci nici ispitorul nu le poate tulbura așa de repede.

Ce altceva ar fi putut Pavel să dorească să rămână de la el în amintirea tesalonicenilor? Hristos, numai Hristos, pe care el li l-a prezentat mereu. Așa a fost slujba lui în Corint (1 Corinteni 2,2) și tot așa a fost cu siguranță și în oricare alt loc. Este de asemenea interesant de a-i compara pe corinteni încă într-o altă privință cu tesalonicenii. Pavel a lucrat în Corint 18 luni, iar în Tesalonic cel mult patru săptămâni. De corinteni a trebuit să se plângă că era iubit de ei cu atât mai puțin, cu cât el îi iubea mai mult (2 Corinteni 12,15). Dimpotrivă, de la tesaloniceni a putut să audă vestea bună, că lor chiar le era dor de el.

Receptivitatea pentru un slujitor este indicatorul pentru starea spirituală a unui credincios sau chiar a unei întregi adunări locale! Nu putem pur și simplu să trecem cu vederea dacă, de exemplu, vizitele acasă ale unui slujitor nu mai sunt dorite; Domnul Se face una cu slujitorii Lui (Ioan 13,20) și cine refuză un slujitor, Îl refuză și pe Acela care l-a trimis, pe Domnul Însuși! Ce este de făcut într-un asemenea caz? Trebuie să-i convingem atâta, până se lasă vizitați? Sigur că nu, dar să trecem peste aceasta iar n-avem voie. Frații din localitate au aici o foarte mare responsabilitate și au nevoie de multă înțelepciune în felul de a pune problema. Să nu închidem ochii în fața acestei evoluții triste, care câștigă tot mai mult teren. Cum se poate

să exprimăm împreună la frângerea pâinii cea mai intimă părtășie, dar să respingem vizitele reciproce?

„...de aceea am fost mângâiați, fraților, cu privire la voi în toată strâmtorarea și necazul nostru, prin credința voastră” (versetul 7).

Credința slujitorului este spre binecuvântarea acelorora cărora le slujește. Dar este tot atât de adevărat că credința acelorora cărora li se slujește este spre bucuria și întărirea slujitorului. Și aspectul acesta îl avem în acest verset.

Și Pavel avea nevoie de încurajare (2 Corinteni 7,6-7; Romani 1,12). Uneori poate ne gândim că frații din lucrarea Domnului n-au nevoie de îmbărbătare. Pavel avea nevoie de încurajare și a primit-o – aici, prin sosirea lui Timotei. În ce consta necazul și nevoia lui Pavel? Pe vremea redactării acestei epistole el se afla în Corint și acolo nu avea de îndurat nici o prigoană. Se pare că a lucrat acolo un an și jumătate relativ liniștit. Era neliniștea pentru starea tesalonicenilor cea care i-a provocat această nevoie și acest necaz. Pe lângă toată activitatea în meseria lui de făcător de corturi, în gândurile lui era mereu la iubiții lui tesaloniceni, cu grija cum va fi stând situația cu ei. Și în aceasta, principala lui grijă nu se referea la sănătatea lor, la creșterea lor numerică, la un local frumos pentru strângeri, ci consolidarea lor în credință și dragoste. Nu ne arată aceasta ce contează în realitate?

„Pentru că acum trăim, pentru că voi stați tari în Domnul” (versetul 8).

Acest verset este un principiu de bază pentru orice slujitor al Domnului. Despre ce este vorba în orice slujbă? Nu despre a-i face pe frați dependenți de persoana cuiva, ca ei să-l urmeze pe slujitor, ci ca să stea tari în Domnul. Pentru orice slujbă simplă pe lângă glorificarea Domnului, lucrul cel mai important este ca suflete prețioase să fie întărite în Domnul prin această slujbă. Nu putem să stăm tari prin propria putere, ci numai în Domnul (Filipeni 4,1). Presupunul stat tare pe baza propriei tării și a siguranței de sine ne va duce foarte repede la cădere (1 Corinteni 10,5).

„Pentru că ce mulțumiri putem da în schimb lui Dumnezeu pentru voi, pentru toată bucuria cu care ne bucurăm datorită vouă înaintea Dumnezeului nostru” (versetul 9).

Bucuria lui Pavel se odihnea pe această veste bună dintr-o țară îndepărtată (compară cu Proverbe 25,25). Un slujitor nu vine numai să-și exercite slujba și apoi dispare iar, ci ține la destinatarul slujbei sale și se interesează de evoluția lor spirituală; și el este recunoscător dacă spre bucuria lui apucă să vadă că există creștere spirituală. Și această bucurie nu este un instantaneu exuberant, nu este o euforie, ci ea este savurată înaintea Dumnezeului nostru.

„... rugându-ne nespun de mult noapte și zi, ca să vă vedem fața și să împlinim ce lipsește credinței voastre” (versetul 10).

Slujba pentru Domnul înseamnă muncă. Pavel s-a rugat noapte și zi pentru această revedere, a lucrat noapte și zi (1 Tesaloniceni 2,9), la efeseni n-a încetat trei ani noapte și zi să sfătuiască pe fiecare (Faptele Apostolilor 20,31). Acest lucrător devotat a slujit neîncetat!

În acest capitol, până aici, cuvântul „credință” a avut mereu semnificație de „încrederea credinței”, energia credinței (versetele 2, 5, 6, 7). Aici este vorba acum despre înțelegerea personală a valorilor credinței creștine. Această înțelegere voia Pavel s-o încurajeze, în aceasta trebuiau tesalonicenii să crească. Valorile credinței în sine sunt complete și

desăvârșite, nu lipsește nimic; dar ce mai era la tesaloniceni restant în înțelegerea adevărului creștin, aceasta voia Pavel să mai adauge. El a și făcut apoi lucrul acesta în această epistolă, în capitolul 4, unde mai dă învățături întregitoare cu privire la răpire.

Termenul „a împlini” este tradus în Noul Testament cu semnificații diferite: a pregăti (Evrei 11,3; 10,5), a repara (Matei 4,21), a înlocui orice lipsă (1 Petru 5,10), a îndrepta (Galateni 6,1). Nu este și acest studiu de la conferință o ocazie de a ne lăsa să fim desăvârșiți și îndreptați (2 Corinteni 13,11), să acceptăm corecturile necesare?

Prefață la versetele 11 până la 13

Contextul acestor versete 11-13 ne arată dorința apostolului Pavel de a ajunge la tesaloniceni. El a lăsat aceasta în grija Dumnezeuului și Tatălui său și a Domnului Isus, dar avea pentru perioada de timp care va trece până atunci, dorințe și speranțe cu privire la tesaloniceni. Acest răstimp a început pe atunci, pe când era în Corint și scria această primă epistolă și se sfârșește la arătarea Domnului în slavă. El dorea ca trăsătura caracteristică naturii divine - dragostea – să fie exprimată printre credincioși fără îngrădire în sus, deplină și revărsându-se. Iar cea de a doua dorință era ca inimile lor să fie întărite în sfințenie. Dacă înfăptuim această dragoste într-o măsură care se revarsă, atunci ar trebui să și rezulte din ea, că inimile noastre devin consolidate. Nu este aceasta și în zilele noastre de o mare importanță, când totul se clatină și este vag și nesigur, să avem fermitate? Noi trebuie să ne păzim ca să nu cădem din propria noastră statornicie (2 Petru 3,18). Și apoi arcul a fost întins nu numai până la următoarea lui vizită, căci apostolul i-a pus pe tesaloniceni înaintea lui Dumnezeu. Suntem noi conștienți că întotdeauna, în orice clipă a vieții noastre suntem înaintea lui Dumnezeu? Chiar dacă urcăm în mașină, acum, la sfârșitul conferinței – și atunci suntem înaintea lui Dumnezeu. Iar Pavel întinde acum acest arc peste acest timp de har, acest timp al responsabilității noastre, până dincolo, la clipa când responsabilitatea noastră se sfârșește. Și atunci se va vedea cum am practicat toate acestea. Și atunci rezultatul despre cum ne-am conformat responsabilității noastre va deveni vizibil spre glorificarea Lui.

„Iar Însuși Dumnezeu și Tatăl nostru și Domnul nostru Isus să ne îndrepte drumul spre voi!! (versetul 11)

A durat mai bine de cinci ani până a putut Pavel să-i revadă pe tesaloniceni (2 Corinteni 8). El și-a subordonat dorința profundă de a-i vedea pe tesaloniceni voii lui Dumnezeu și voii Domnului Isus. Lucrul acesta este la fel de important și astăzi pentru slujba unui frate. Putem să avem dorințe și anumite gânduri, dar și noi trebuie să le subordonăm sub ceea ce vrea Dumnezeu și ceea ce vrea Domnul Isus. Așa a făcut și Pavel la prima lui vizită la Efes, unde a văzut multe sarcini și la plecarea lui și-a făcut dependentă de voia lui Dumnezeu, dorința de a se întoarce la ei (Faptele Apostolilor 18,21).

Satan l-a împiedicat până acum pe Pavel să vină la tesaloniceni. Dar Pavel nu se aștepta acum de la satan ca el să elibereze drumul, ci ca aceasta să se petreacă prin Dumnezeu și Tatăl nostru și prin Domnul nostru Isus. Când este vorba despre Dumnezeu Tatăl, atunci relațiile afectuoase și grija paternă pentru fiecare persoană în parte stau la El în prim plan. Dacă este vorba despre Domnul Isus, atunci sunt relațiile comune ale acelor care constituie Adunarea, față de autoritatea conducătoare a Domnului. El și-a făcut drumul dependent de ambele. El a fost pregătit să accepte orice sarcină și l-a lăsat pe El să decidă când și cum și unde – independent de propriile lui dorințe și de simțirea urgenței și a necesității. Dar Pavel n-a lăsat să vină aceasta asupra lui într-o atitudine de expectativă, ci se afla într-o permanentă atitudine de rugăciune stăruitoare, în dependență de voia lui Dumnezeu (Romani 1,10). Ambele aspecte

mergeau la el în paralel: dorința urgentă cu rugăciunea permanentă pentru ea și pe de altă parte dependența tăcută de voia lui Dumnezeu. Fratele Darby a spus odată: Domnul ne lasă întotdeauna să simțim că nu suntem stăpâni, ci slujitori.

Iar El Însuși: gândurile pot merge la dreapta sau la stânga, dar apoi Pavel tot ajunge să se concentreze asupra singurei Persoane care S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre (Galateni 1.4), care a coborât El Însuși din cer (1 Tesaloniceni 4,16). Această încurajare, că El Însuși cârmuiește căile slujitorilor Lui în timpul vieții de credință și a slujbei pentru El, este încadrată de cele două realități. Dar în grecește există o deosebire limpede între expresiile „El Însuși” și „pe Sine Însuși”. „Pe Sine Însuși” este un singur cuvânt, pe care noi în limba noastră nu-l avem. Dar aici scrie „El Însuși”, o cu totul altă expresie; s-ar putea traduce și: „dar El”, la care „El” este subliniat și accentuat, ca și când s-ar arăta cu un deget spre El.

Particularitatea în acest context este că sunt numite două Persoane ale dumnezeirii (Dumnezeu Tatăl și Domnul Isus), dar verbul acestor două Persoane ale dumnezeirii este descris la singular: îndreaptă. Aceasta arată, ca multe alte pasaje din Biblie, că Domnul Isus este absolut Dumnezeu, o Persoană a dumnezeirii, care este așezat la același nivel ca Dumnezeu Tatăl (compară și cu 2 Tesaloniceni 2,16-17). Ei sunt deosebiți ca Persoane, dar sunt totuși una în dumnezeire.

„Iar pe voi, Domnul să vă facă să sporiți și să prisosiți în dragoste unii față de alții și față de toți, (după cum facem și noi față de voi)” (versetul 12).

În ceea ce-l privește pe apostol, dorința lui a fost ca Domnul să-i îndrepte calea spre ei; în ceea ce îi privește pe tesaloniceni, dorința lui a fost ca în viața lor această dragoste să fie deplină și chiar să prisosească prin autoritatea Domnului. Poate credem că a fi deplin în dragoste este o țintă foarte înaltă; și atunci în consecință, „să prisosească” este o stare despre care noi cu greu credem că vom putea vreodată s-o atingem. Dar așa procedează Dumnezeu cu noi; și El Însuși a făcut așa: unde păcatul a prisosit, harul a prisosit și mai mult (Romani 5,15-20). Nu există nimic care ar putea limita sau frâna în vreun mod felul de a proceda al lui Dumnezeu. Dragostea Lui va depăși întotdeauna totul. Iar această dragoste este acum revărsată în inimile noastre (Romani 5,5); deci aici nu este vorba despre o înclinație firească și simpatie firească, ci despre dragostea divină.

Și acum apostolul le spune tesalonicenilor că vrea să vadă la ei exact același lucru. Această dragoste era deja existentă la ei și putea fi lăudată (versetul 6), dar apostolul încă nu era mulțumit cu aceasta. În orice situație, oricât de frumoasă și de plăcută ar fi starea, tot mai există posibilități de creștere și dezvoltare spirituală. Nu vom ajunge niciodată acolo încât să putem spune: „Acum am făcut destul!” De altfel, în a doua epistolă găsim deja, că apostolul putea mulțumi că dragostea fiecăruia în parte dintre tesaloniceni prisosea pentru altul (2 Tesaloniceni 1,3) – ce ascultare promptă a rugăciunii și ce mărturie pentru disponibilitatea tesalonicenilor de a accepta și a transpune în practică pentru ei sugestiile apostolului.

Este impresionant cât de mare a fost dragostea tesalonicenilor unul pentru altul și chiar pentru apostol. Dragostea trebuie practică, trebuie să fie în mișcare, altfel se usucă. Nu se iscă multe probleme în zilele noastre prin aceea că în relațiile noastre reciproce se duce lipsă? Trebuie să fim în gardă, ca legăturile dintre inimile noastre să nu se răcească! Cu cât ne cunoaștem mai bine, cu atât mai bine învățăm să ne cunoaștem unii altora lipsurile și greutățile și caracteristicile și numai dragostea dumnezeiască poate să se ridice deasupra!

Dincolo de aceasta, dragostea tesalonicenilor nu trebuie să se arate numai între ei în Tesalonic, ci și față de toți. Prin aceasta nu-i înțelegem numai pe toți sfinții, ci pe toți oamenii, fie credincioși, fie necredincioși (1 Tesaloniceni 5,15). Unde ar fi altfel mărturia noastră? Dar se face totuși o deosebire între toți și „cei din casa credinței” (Galateni 6,10; 1 Timotei 4,10). Dumnezeu Însuși face această deosebire și dacă o facem și noi, suntem imitatorii Lui în aceasta. Nu trebuie să slujim mai mult lumii decât credincioșilor. Și nici nu poate exista pentru oamenii necredincioși ai lumii o asemenea relație de dragoste ca între credincioși. Nu putem să-i iubim pe oamenii lumii ca pe frații noștri și pe surorile noastre. Aceasta n-o face nici Dumnezeu; El îi iubește pe păcătoși, dar nu în felul cum îi iubește pe copiii Lui (1 Ioan 3,1). Caracterul dragostei lui Dumnezeu față de oamenii lumii este în primul rând har și îndurare, iar caracterul dragostei Tatălui pentru copii merge mult mai departe! Toate stăvilarele dragostei Tatălui, pe care o are pentru Fiul Său, sunt acum deschise și pentru noi (Ioan 17,23). Și noi trebuie să avem dragostea pentru cei pierduți, dar trebuie să ne păzim de primejdia ca aceasta să nu devină o dragoste față de lume! Este o muchie strâmtă și îngustă cea pe care credinciosul trebuie să aibă legături în lume. Pe această cale Lot a dat mâna cu lumea; el a vrut să fie un rob al Domnului și în același timp să aibă locul lui în lume.

Dar măsura pe care Dumnezeu ne-o prezintă aici în a spori și a prisosi în dragoste unii față de alții nu se sfârșește niciodată. Dragostea nu are margini în câmpul de activitate, ea se dovedește față de credincioși și față de lume și nu are limite nici în dimensiune, ea nu este numai deplină, ci chiar și prisosește.

Fraza din paranteză clarifică apoi, că Pavel a trăit exemplar printre tesaloniceni ceea ce acum le dorea. La el, ceea ce predica era în concordanță cu ceea ce trăia. Comportamentul lui nu i-a făcut cuvintele de minciună, ci a confirmat ceea ce a spus. El însuși a fost unitatea de măsură pentru dragostea tesalonicenilor unii pentru alții.

„...ca să vă întărească inimile, ca să fie fără vină în sfințenie înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus cu toți sfinții Săi!” (versetul 13)

Există o legătură strânsă între dragoste și sfințenie. Dragostea menține inimile noastre în părtașie cu Dumnezeu și dacă inimile noastre sunt în părtașie cu Dumnezeu, atunci suntem atrași de lumina lui Dumnezeu. Deci dragostea este mijlocul spre sfințenie – și invers. Cu cât arătăm mai multă dragoste, cu atât mai practică și mai reală devine sfințenia. Un soț care-și iubește soția, va face totul pentru a nu o pierde.

Deci să prisosim în dragoste ca să fim consolidați în sfințenie. Dragostea merge întotdeauna înaintea sfințeniei: „Cine iubește pe fratele său, rămâne în lumină” (1 Ioan 2,10; 5,2). Ea este în același timp o pregătire de a ne simți bine în sfințenia lui Dumnezeu, în lumina lui Dumnezeu și de a manifesta aceasta și în practică. Dragostea nu merge niciodată în detrimentul sfințeniei, ci duce întotdeauna spre ea. Ea este terenul de cultură pe care crește sfințenia noastră. Ea duce până acolo, încât ne distanțează de tot ce Dumnezeu consideră ca rău, ca să urâm ceea ce urăște Dumnezeu. Sfințenia practică are două aspecte: despărțirea de rău, de ceea ce nu se potrivește pentru Dumnezeu; și partea pozitivă este întoarcerea spre Dumnezeu și închinarea vieții noastre Lui. Este important să ținem în echilibru ambele părți.

Apostolul Pavel împărtășește cu Domnul Isus Însuși această dorință după sfințenia practică la credincioși. În cuvântarea de despărțire a Domnului devine foarte limpede cum are El în fața ochilor acest subiect al sfințeniei practice. Resursele pentru sfințenia practică și măsura infailibilă pentru ea este Cuvântul adevărului (Ioan 17,17). Și ca Omul proslăvit în cer, El va deveni marele punct de atracție pentru inimile credincioșilor (Ioan 17,19); dacă într-adevăr

Hristosul glorificat guvernează gândirea și viața noastră așa fel încât să fim trași în sus (Coloseni 3,1-2), atunci aceasta ne duce ca de la sine la sfințenia practică (2 Corinteni 3,18). Și noi avem Duhul adevărului, care ne va călăuzi în tot adevărul (Ioan 16,13); osteneala Lui este ca noi să trăim în aceste lucruri. Domnul să ne ajute ca Cuvântul lui Dumnezeu, El Însuși, ca Cel glorificat, și osteneala Duhului lui Dumnezeu să promoveze la noi o viață în sfințenie practică!

Apoi acest punct al sfințeniei practice este legat cu venirea Domnului Isus cu toți sfinții Săi. Aici este foarte limpede revelarea Lui, venirea lui vizibilă, când El va apărea pe acest pământ, pentru a ridica aici Împărăția Lui în putere și slavă. La această apariție El va veni cu toți sfinții Săi (Zaharia 14,5; Iuda 14; 2 Timotei 1,10). Atunci vom fi sfinții Lui, atunci nu va mai fi problema sfințeniei practice, atunci vom corespunde 100% cu ceea ce vom fi potrivit poziției noastre. Cine sunt acești sfinți? Sunt credincioșii Vechiului Testament și ai Noului Testament, toți aceia care au parte de prima înviere. Nu este o mângâiere și un imbold în același timp, chiar în mijlocul circumstanțelor obișnuite în care ne găsim prin multe despărțiri și probleme de adunare, unde există dintr-odată așa de multe căi diferite, să ne gândim că odată toți sfinții vor fi acolo?

„Nici unul nu lipsește, pe toți îi chemi la Tine”!

„Atunci, a sfinților Tăi ceată, o inimă și-un suflet vor fi, cum n-au fost niciodată!”

Tânjim într-adevăr să plecăm de pe acest pământ? Când cântăm vechile noastre cântări, atunci trebuie să spunem că poezii lor au trăit aceste lucruri în viața lor. Aceste cântări au fost poezii într-o vreme când adunările au avut creșterea cea mai puternică. În secolul al 19 s-au înmulțit adunările în Europa într-un fel exploziv și ele au luat naștere prin mărturia fraților care au compus aceste cântări, care au fost într-adevăr străini pe pământ și totuși au reprezentat cea mai puternică mărturie a Adunării, care a fost vreodată pe pământ după vremea Faptelor Apostolilor.

Când sunt sfinți, acești credincioși care se vor arăta cu Domnul? Abia în momentul arătării Sale, când totul va fi adus la împlinire? Nu, când Domnul Isus Se va arăta cu sfinții Săi, aceștia vor fi cei care deja în timpul vieții lor de pe acest pământ au fost sfinți potrivit poziției, de la începutul vieții lor de credință! Poziția noastră ca sfinți nu se bazează pe propria strădanie de a ne îmbunătăți și de a deveni fără cusur, ci este rezultatul lucrării Domnului; începând de la întoarcerea noastră la Dumnezeu suntem prin harul lui Dumnezeu sfințiți potrivit poziției. Și în acest moment al arătării avem sinteza poziției și a practicii și aceasta va deveni atunci vizibilă. Oare nu de aceea le-a spus Pavela aceasta, pentru ca deja acum la ei să fie această stare de sfințenie – și la noi de asemenea? Că deja acum în viața noastră poziția și practica sunt în concordanță? El ne prezintă venirea cu toți sfinții Săi, ca viața noastră, în vederea acelei zile, să fie astăzi deja în concordanță cu ceea ce odată va fi vizibil. Lumina acelei zile să ne sfințească deja astăzi! Astfel că această zi este deja astăzi pentru noi foarte solemnă și serioasă. Dacă am trăi mai mult având în vedere acest viitor, atunci s-ar schimba într-adevăr multe în viața noastră!

Deci prin faptul că am devenit părtași vieții noi am devenit sfinți (1 Petru 1,2), aceasta este poziția noastră fundamentală. Și viața nouă din noi vrea să trăiască și ea practic sfânt, nu pentru a deveni sfinți, ci pentru că suntem sfinți. Este un har minunat că Dumnezeu ne-a dăruit viața nouă și prin aceasta am fost puși deoparte pentru El; și este un al doilea har că suntem edificați asupra acestui lucrul. Toate religiile au acest principiu al autoperfecționării și

al mântuirii proprii – ce har că noi cunoaștem adevărul despre sfințenia potrivit Scripturii! Dacă am încerca să adăugăm ceva acestei poziții a noastre, atunci am îngusta lucrarea de răscumpărare a Domnului și i-am crea o pagubă; Domnul să ne păzească de așa ceva!

Termenul care aici este tradus cu „sfințenie”, nu este același ca în 1 Tesaloniceni 4,3.4.7. Acolo este într-adevăr sfințirea practică deplină, inclusiv a rezultatelor ei. Dar aici este vorba pur și simplu despre esență. În acest verset Pavel nu are în fața ochilor trăirea practică, ci esența. Esența acestei sfințenii trebuie să fie caracterul în care sunt consolidate inimile lor. În inimile noastre trebuie să crească o atitudine interioară caracterizată prin sfințenie, printr-o întoarcere spre El.